

פעם באה שנה שחונה. גשם לא ירד בכלל וכל
הבארות התייבשו. רק בבאר של חמו נשאר מים.
מרב חשיבות הצפרדע נעשתה יהירה וממש
טיפשה. כשהחיות לא מצאו מים בבארות אחרים
באו לחמו - אל השמש וביקשו מים. הוא שלח אותן
לבאר שלו, שלא יבשה מעולם.
הראשון בא השור. הצפרדע שמע אותו ושאלה "מי
זה בא?"

זנב של צפרדע

אגדה אפריקאית
ציירה אי. אומיהרובה

מספרים שבזמנים עברו החיות לא רצו להתחבר
עם הצפרדע, כי לא היה לה זנב. הצפרדע נעלבה
מאוד, הלכה לחמו - אל השמש וביקשה שיתן לה
זנב.

אמר חמו "יש לי באר שבה המים יעמדו תמיד. אני
זקוק לשומר של הבאר הזו. אם תסכימי לשמור על
הבאר, תקבלי זנב."
הצפרדע הסכימה "טוב, אשמור על הבאר, אבל תן
לי זנב."

חמו נתן לה זנב ושלח אותה לבאר שלו "תתחילי
לעבוד. שמרי על הבאר נקיה, כדי שכל עובר אורח
יוכל לרוות צמא."

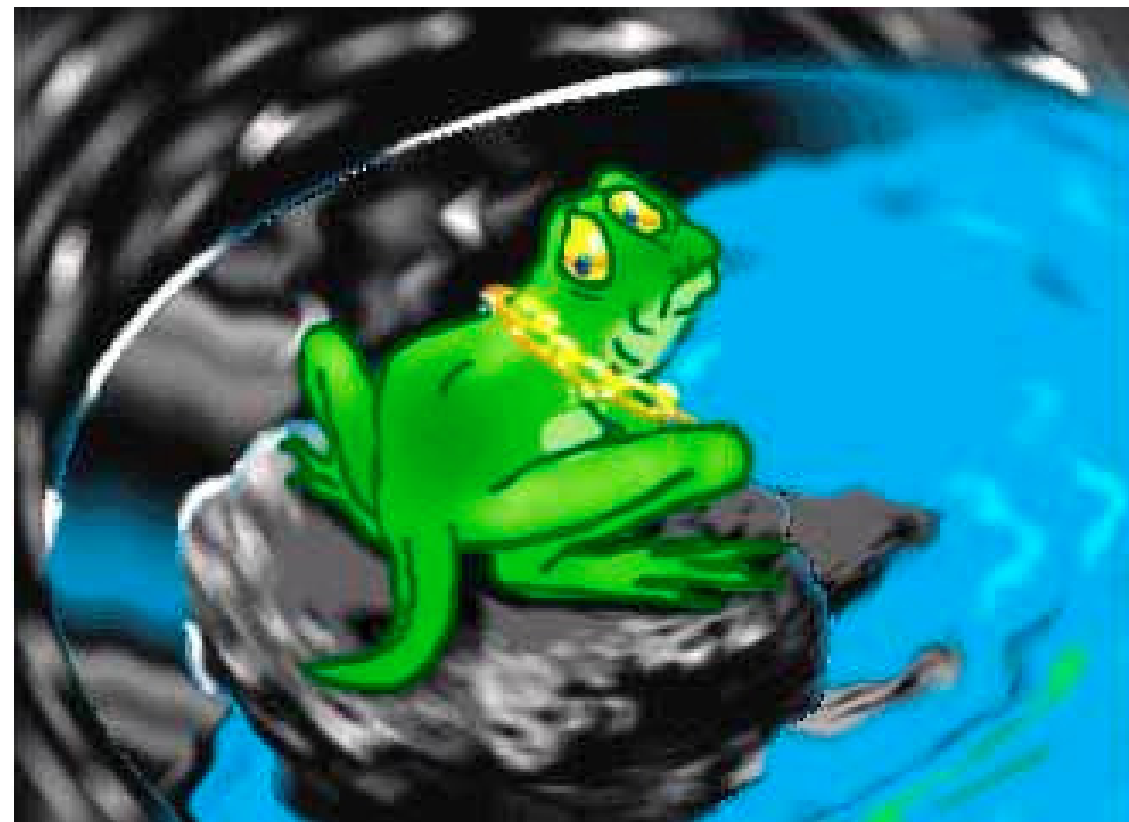
נכנסה הצפרדע לבאר והתיישבה בה. היא הייתה
גאה מאוד בזנב שלה ובתפקיד החשוב שלה. אבל

והצפרדע קרקרה שוב "לכי מכאן! אין מים בשבילך!
הבאר יבשה!"

וכך היה גם הלאה. כל החיות סבלו מאוד. כשחמו
שמע שהנתינים שלו מתים מיובש, החליט ללכת
בעצמו לבאר ולראות מה קורה שם.

הצפרדע שמעה אותו ושאלה "מי זה בא?"
והוא ענה "זה אני, חמו".

אך הצפרדע התרגלה כבר לענות אותו דבר לכולם

"זה אני, שור" ענה השור.

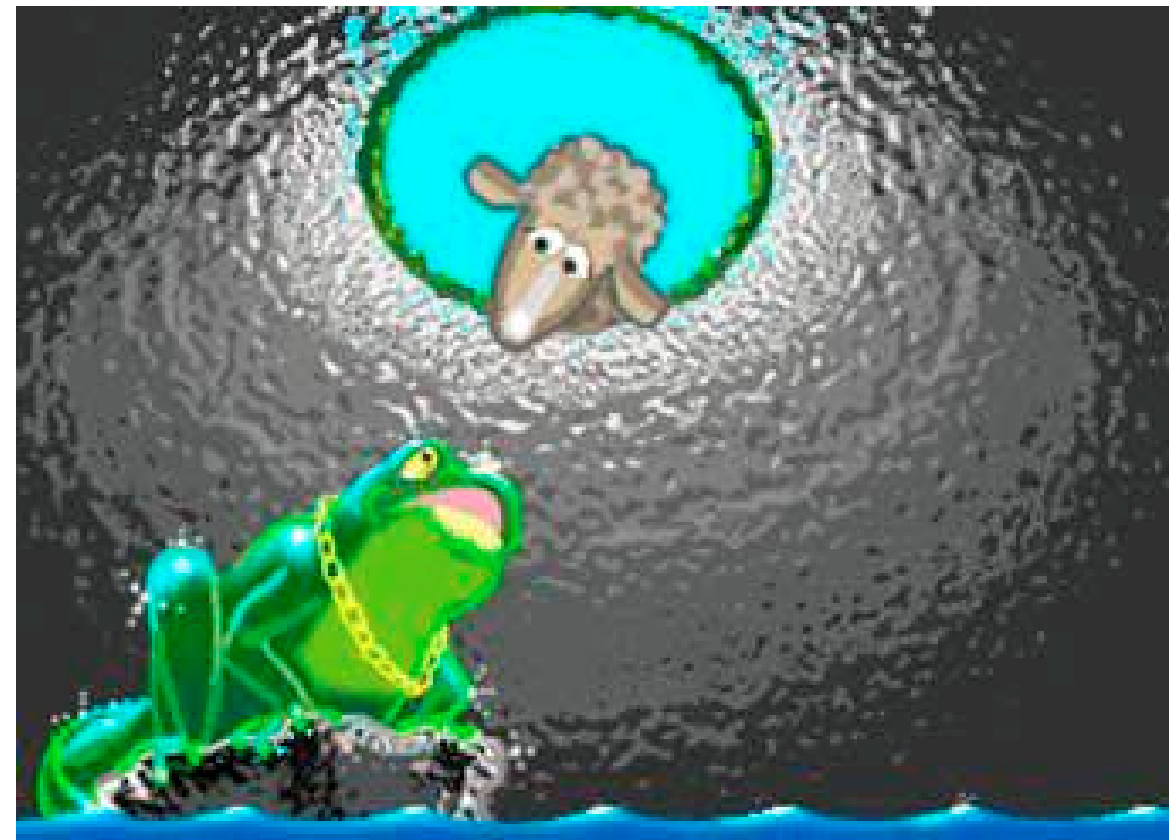
קרקרה הצפרדע "לך מכאן! אין לי מים בשבילך!
הבאר יבשה!"

הלך השור, בלי לשתות.

אחר כך באה כבשה לבאר, והצפרדע שאלה שוב
"מי זה בא לבאר של חמו?"

ענתה הכבשה "זו אני, כבשה."

היא עכשיו נולדת עם זנב, אך אחרי שגדלה קצת,
חמו לוקח את הזנב ממנה.

וקראה "לך מכאן! אין לי מים בשבילך! הבאר
יבשה!"

חמו כעס מאוד. הוא תפס את הצפרדע בזנבה
וקרע אותו ממנה. ואת הצפרדע גירש. כך היא
נשארה ללא זנב, חיה במים או מחפשת מים. כל
הזמן נזכרת בימים הטובים, שבהם שמרה על
הבאר של אל השמש עצמו. וחמו - אל השמש לא
חדל להזכיר לצפרדע כמה צער היא גרמה לחיות.